

650.

Когато Силата роди Насилие,
Героите измират най-напред,
А после подлеци във изобилие
Пред костите им дават свят обет,

Че в дните на спокойствие и щастие
Ще следват техния прославен път
И ще наложат свое пълновластие
Над избиратели, които спят.

Сега зъбчатките на политиката
Са смазани със кръв, със много кръв,
За истина и справедливост вика тя,

Но виковете ѝ ще бъдат всуе,
Докато трае масовият блъф,
И никой, никой няма да я чуе.

651.

Свещениците ни не са виновни,
Че Бог не иска да говори с тях,
За него всички ние сме греховни
И трупаме безгрижно грях след грях.

Предложихме му хиляди квартири,
Гнева му за да омилостивим,
Черковна музика отвред му свири
Сред полумрак и сред елеен дим.

От целите иззидани пространства
Със надписа свещен “Божествен дом”
Извира Слово божие и странства

Из нашата низвергната планета,
Очакваща желаня прелом,
Но без борба от Дявола превзета.

652.

Монархът казва “Моя скъп народ”,
Поетът казва “Моя звезден свят”;
Народът храни царя цял живот,
Поетът честен скромно мре от глад.

Да, няма Право в нашите права,
А равните права са празен знак,
Разнасян от страхливата мътва
Пред входа на поредния Гулаг,

Където за смъртта си чака ред
Несбъднатият още млад поет,
Пожертвал скъпоценния си дар

Във името на святата борба
Против немилостивата съдба
И нейния върховен господар.

653.

“Сърби я Сърбия, сърби я”*
Обидата от пет войни,
Но лесно тя ще я изтрие
Ако се с нас обедини.

А за това не трябва битки
И войнствен пропаганден шум,
(Излъчван в радио-агитки),
Но само здрав практичен ум.

Достатъчно е за министър
Ако изпратят някой брат,
Във министерския регистър
Да бъде зачислен на щат.

Със други чужденци тогава
Той всички нас ще управлява.

* *Кирил Христов*

654.

В обществения ни живот
Се води спор горещ:
Дали тълпата е народ
Или е само гмеж?

Когато трябва да се мре,
Тълпата е на ход –
Спасява своите царе
И царския им род.

Тогава хвалят я безкрай:
“Народът е велик!
Той заслужава земен рай
До сетния си миг!”

Но царят вижда, щом преспи,
Отново пак тълпи.

655.

На Левски под проникващия взор
Застават днес водачите народни
С неизтриваемия си позор
И с обещания богоугодни.

Пред белокаменния монумент
Се сменят често почетните свити –
Министър председател, президент,
С различен лик и сходство на душите.

Подкупват го с букети и венци
И всеки вожд с любов се убеждава,
За упокой на всички подлеци,
Че Левски в гроба засега остава.

Оправил би ги бързо всички той,
Но кой да го повика? – Няма кой.

656.

Човечността изглежда невъзможна
Сред човекоподобните тълпи,
Пияни от жестокостта набожна,
Която Бог привикна да търпи.

Разкъсани са мамещите струни
На вечната и святата любов,
А раят на предвечните маймуни
Се управлява от порадък нов.

Навред се бори всеки срещу всеки
През този пълен със лъжа живот,
Защото кървавите му пътеки
Не водят към спасителния брод.

Но все пак чакаме от памтивека
Очовечаването на Човека.

657.

Смъртта е бедствието за щастливите,
Но за нещастните е търсен цяр,
От полъха ѝ леден се опиват те
И нейния отровно сладък чар.

Предлага им спокойно ново жилище
Без данъци, без робство и без глад,
Дали във ад, във рай, или в чистилище,
Поповете и Кръстът ще решат.

Местата в Оня свят са пренаселени,
Това обаче няма да ги спре –
И граждани да са, и селяни,

Ще ги посрещнат без дискриминация,
Ще им внушат, че вече са добре,
И ще им обещаят демокрация.

658.

В Картината се влиза през очите
В море от недокосната надежда,
В която чудни прелести са скрити
И Космосът във нея се оглежда.

Картината остава вечно млада
И Времето пред нея се прекланя,
Там полетялата стрела не пада
И не зараства зейналата рана.

Творецът мре във нея десеторно
Преди да я венчае с Идеала,
Към него сам стреми се неуморно,

Но без да го отделя от мечтата,
В творбата му безсмъртна засияла –
Обичана, но често непризната.

659.

Децата израстват сред свят от забрани,
Сред свят от забрани живеят и мрат,
Забрани създават душевните рани,
Които напразно лекува Умът.

Отляво, отдясно се раждат проекти
За братство, за равенство и за любов,
Пророци надават в безбройните секти
На вечна измама победния зов.

Човек е обречен без път да се лута
И търси напразно спасителен брод
Сред цяла река от ненужни табути
С присъда за робско тегло доживот.

А ние се борим през срока си кратък
Със вяра, че правда ще зърнем оттатък.

660.

Прехвърляли са ни от криза в криза
През нощите и дните на годините,
На светло всяка грешка днес излиза.
Освен причините.

Най-подлите измежду подлещите
Избрахме сред червените и сините,
Във кризите прозряхме тайни скрити.
Но без причините.

Накрая проумяхме и разбрахме,
Мираж че бе оазисът в пустинята,
И схванахме, че лъгани живяхме.
Но без причината.

И питаме Историята своя:
Виновен кой е?

661.

Успехът не желае да понася
Товар от Честност в пътя към върха,
Понякога я взима за украса,
Но главно в редовете на стиха.

Тя само там се чувства у дома си
Сред блянове и тъжен звезден прах,
Разпръскван от поети и монаси
С надежда да спасят света от грях.

Човек копнее с чест да се гордее
Но, заслепен от купища пари,
Не вижда Справедливостта къде е,

И липсата ѝ вечно ще го мъчи,
Ще го преследва и на сън дори,
Присъдата си тежка да му връчи.

662.

Подлецът чувства изблик на почтеност
Понякога, когато и заспал,
И тръпне пред нечаканата ценност,
Която без да иска е познал.

На сън той в светла добродетел плава
И с праведност над истината бди –
В прослава на прекрасната държава
Оставя вредом паметни следи.

На бедните блага раздава щедро,
Не лъже, не злослови, не краде,
И на сърцето му е леко, ведро,
Че няма никого да предаде.

Очи разтрива. Слънце грее вълн.
-О, слава богу, че било е сън!

663.

Грехът е сред човешките права,
Които няма кой да ти отнеме,
Бог в твоята глава го прикова,
За да го ползваш там по всяко време.

Дали ще може той да те спаси
От робствата, които те обграждат,
И с добродетели да украси
Злодействата, които в теб се раждат?

Грехът навява волност, ведрост, мощ,
И някакво приятно превъзходство,
Че ти си предопределен за вожд,
Стоящ над жалкото човешко скотство.

И мислиш: “Злото ми е позволено
И предварително ми е простено.”

664.

За разлика от бога и от царя
Насилникът е близо всеки миг,
И нивга не престава да повтаря,
Че на земята той е най-велик.

Величието му е като него дребно,
Натрапвано на всички нощ и ден
И също като него непотребно,
Но той с безочие е запасен.

Приятел му е само Сатаната
И жаждата навред да бъде пръв
На подлостта чрез силата позната,

Макар светът на вид да я проклина.
Насилникът представя се за лъв
И затова живее във пустиня.

665.

Мечтайте, хора, докато мечтите ви
Все още във душите ви са читави,
Защото без съмнение те утре
Ще бъдат направлявани с компютри.

За всяка ще се иска разрешение
От някое централно управление,
А прозвището “упорит мечтател”
Ще бъде равнозначно на “предател”.

Мечтите ни ще бъдат наблюдавани,
Класифицирани и подравнявани,
Ще бъдат подредени във редици
И крак ще удрят те като войници,

Навеки за да процъфтява славата
На вожда, на властта и на държавата.

666.

Разглезените божества небесни
Лъжите си превръщат във религии,
А със надежда правдата да блесне
Човекът още в техните вериги е.

Брамини, папи, ходжи и равини
Го тъпчат с експлозива на омразата
Към всичките създания невинни,
Спасили си по чудо от заразата

На разните икони и разпятия
В библейските сказания и басни
За непорочното свето зачатие

Сред ангелите чисти на Йехова...
А всъщност всички чудеса прекрасни
Са привидения на богослова.

667.

Самоубийствено изтичат дните
В безпаметната зев на календара,
Косите вече са със скреж покрити,
Посърнала е нявгашната вяра.

На парещите спомени тълпата
В душата скръбна трудно се побира,
Там съвестта ни като звяр се мята
И болката оставя трайна диря.

Понявга все пак има мисли свежи,
Които радостта ни възкресяват,
Появата им светъл знак бележи

Върху безжизнената плът на мрака,
Където неуморно възвестяват:
“Освобождение отвъд ви чака!”

668.

Расте корема и отслабва кръста
По силата на непризнат закон,
А Бог, комуто всеки ден се кръстя,
От своя трон не чува моя стон.

Безмилостните дни са се увили
Като усойници около мен,
Изсмукват вече сетните ми сили
И скоро аз ще бъда победен.

Улисан с формули и епруветки,
Все философски камък дирех аз,
Натрупах доста неплатени сметки
С надеждата за злато и за власт.

А цялото ми светло упование
Роди предсмъртно разочарование.

669.

Призраците никога не спят,
В дебрите на своите мистерии
И тревожат земната ни плът
С болката на свято суеверие.

Те са помощният персонал,
Който нявга в Рая назначавали
Да забърква тайнствената кал
И от нея Бог човек създавал е.

Не оставят никакви следи
При невероятното си скитане,
Нямат ореола на звезди,
Но като звездите са почитани,

Тъй като човешката надежда
Често до безумие се свежда.

670.

Смъртта ни придружава в старостта,
Но без да се обвързва с точна дата,
Засяда кротко в тялото ни тя
Покрай безсмъртието на душата.

Над спомените слага кръстен знак,
Потапя ни в лекуваща забрава,
Където няма достъп никой враг,
А Господ всички грехове прощава.

Смилява се над нашето сърце,
Като ни дава месечна отсрочка
Преди със тържествуващо лице
На старостта ни да постави точка.

А после в името на Господ-Бог
Приветства ни с любезен некролог.

671.

Любовта преизпълва сърцето,
А във мозъка властва Ума,
Но кое ли е мястото гдето
Е на нашата Съвест дома?

Дали в бъбрека тя се е свряла,
Или някъде в черния дроб,
Или може би в цялото тяло
Обикаля неспирно до гроб?

При едни се задържа в петите
На мазолите в твърдия слой,
А при други наднича в очите
Или в пъпа с подкожната лой.

И понеже не знаем къде е,
Се отказваме лесно от нея.

672.

Днес,
Ведно със повсеместния прогрес
По спешност се наложи
Човек да може
Създаването на лъжи
Не лично, а фабрично, да продължи.

Във парламента
Сглобяват ги на лента,
А после Прокурора
Прилага ги на хора.

И всички - здрави и болни,
Са много доволни
С лъжи удобни,
Обилни и правдоподобни.

673.

Глупостта е право на щастливите,
Тя не може да им се отнеме
От умрелите или от живите
В минало или в сегашно време.

Пази хората си от несгодите,
Сред трагичните проблеми скрити,
Горди всички из живота бродят те
Със звезди в косите и в очите.

Хвалят ги поети и писатели
В стихове със рими и без рими,
А възторжените избиратели

С бюлетини честни във ръцете
Ги зоват “учители любими”
И се вслушват в техните съвети.

674.

Ехти красноречивата бърливост
Из градове, паланки и села
За свята Свобода и Справедливост
На хора с гордо вдигнати чела.

Къде са те? – Подвързани във книги
Или върху сребристия екран,
А живите живеят във вериги
И Правдата за тях е само блян.

На словоблудство кървавата пяна
Обагря Истината с цвят червен
Във името на Кликата, избрана
С позора на народа заслепен.

А мотото “В началото бе Слово...”
От църквата се взима наготово.

675.

Как спокойно пишат за Смъртта
Литератори, и то сред най-прочутите,
Сякаш че на тях самите Тя
Давала е лично интервютата!

Сякаш водил ги е за ръка
Данте из задгробните селения,
А Харон в подземната река
Им е давал точни разяснения.

Всъщност всичко там е само мрак
Със гаранция за безизходица,
Няма дявол, бог, приятел, враг,
Нито Божи син и Богородица.

Все пак е добре, по наше мнение,
В тях да вярваме. Без убеждение...

676.

Гърмежи. И сърната е убита.
Убиецът заема горда поза
Над трупчето, което още рита...
Така лекува своята невроза.

Убийството добре го разтоварва
От кабинетната му преумора,
В това готов е искрено да вярва.
Помогнало било на много хора.

Безпаметно все още тя кърви,
Докато той се кичи със трофея
На снимката с отрязани глави,
Със нея после за да се гордее.

А в речника Моралът е готов
Вместо “Убийство” да постави “Лов”.

677.

Безсмъртието може да погуби Човека
(Friedrich Nietzsche)

Недоверието към умрелите
Напоследък се увеличава,
Хората – и черните, и белите,
Не бленуват за посмъртна слава.

Приживе очакват те признание,
Запечатано върху бетона,
Затова сега е модна мания
Да отлееш крак вместо икона.

Пълнят се “Пътеките на Славата”
Със следи от стъпала и длани,
За да бранят утре от забравата
На Успеха жертвите избрани.

Времето обаче в перспектива
Всички славни имена изтрива.

678.

Избрала бе го щедрата природа
Да сочи пътя верен на народа
И устрои му хубав кабинет
Направо в Министерския Съвет.

Там честно заседава без умора
В компания на други честни хора
И често украсява за ефект
Речта си с “а пропо” или “аспект”.

Способен и да прави преглед бегъл
Дори върху трактатите на Хегел
И да доказва, че е много шик
Да не използва български език.

Народът слуша го без гняв ни капка
Е безпогрешно му скроява шапка.

679.

Зящо нараства нуждата от зло,
Когато то и без това е много?
На думи всички го осъждат строго,
А всъщност е навред добре дошло.

Обрамчва на короните кръга
При папи, при царе и кардинали
Без никой клет страдалец да пожали
И да премахне нечия тъга.

Крепят го властелини на върха
И му помагат да се умножава
В съюз със Ужаса и със Страха

За траен мир в нещастната държава,
Където пред съдийските очи
Законно да се увековечи.

680.

“По-добре е да си беден отколкото
непокорен” (Конфуций)

Загадъчна е титлата “мъдрец” -
Не се купува и не се продава
От никой храм и никой Свят Отец,
А може само да се заслужава.

Присъжда се на Омир, на Сократ,
На Демокрит, на Кант, на Достоевски
И на Исус (но не и на Пилат!),
А с право най-заслужено – на Левски.

Почитани са техните дела
Без дипломи, без ордени и оди,
Във столици, паланки и села
Сред разни континенти и народи.

Но глупост, като тази тук начело,
Е в сила да засенчи всяко Дело.

681.

Кой е Абра(кадабра)шев?

Той през миналото лято
Писа музика за НАТО
И уплаши млади, стари,
С барабани и фанфари.

В чест на царската прослава
На аванта се надява,
Щом като на ноти турга
Одата си за Кобурга.

Доста хора се заеха
Да го хвалят за успеха
И за службата му жалка,
Като царска изтривалка.

Всъщност неговите грижи
Са подметките да ближе.

682.

Почтеността изглежда подозрителна
Бандитите откакто са на власт
Със гръмогласността предупредителна,
Че никой друг за нищо няма глас.

Превзеха на държавата етажите
Без чувството на срам или на грях
И вие всички трябва да докажете,
Със тях че сте и сте едни от тях.

А иначе ще мрете в сутерените
На честността под тънкия покров
Сред тъжната задруга на почтените,

Където с добродетелите слети
Ще ви дарят с народната любов,
Но не преди, а след като умрете.

683.

Да си човек е безпощадно трудно
В страната на законните насилия,
Където обществото многолюдно
Живее сред поредната Бастилия.

Тук людете на отказ са готови
От своите подобия божествени,
Понасят чинно робските окови,
Дори ги славят с всенародно честване.

Те пеят, че “народността не пада”,
А зъзне там, под свода на музеите
И на лъжите шумни във парада,
Командван от парите на евреите.

Маймуните с човешките си маски
Във робство си разменят робски ласки.

684.

Тъгата е наградата за Гения
Затуй, че сътворява чуждо щастие,
А неговите собствени тежнениа
Светът приема с черно безучастие.

Животът му е с малка продължителност
Сред дълголетието на глупаците
И упоритата им отмъстителност,
С която победител всепризнат са те.

На Гения местото е в Отвъдното
При слънцето на славата божествена
ведно със всичките мечти несбъднати,

примесени с безбройни унижения
и със неблагодарността обществена,
превърната в посмъртно възхищение.

685.

Подслушването вече е “подмисляне”,
Извлечено от мозъка без жал
Със апарати електронно-числени,
Които Ученият е създал.

Най-после мисленето е заробено!
Невроните разкриват своя лик!
Правителството, мъдро ръководено,
За всички знае всичко всеки миг.

И всички сънища са наблюдавани
От Космоса чрез мощен сателит,
За да се взимат мерки без забавяне
Срещу врага, отявлен или скрит.

По този начин Глабусът ни роден
Ще се превърне в рай международен.

686.

Когато стиховете ни са куци
И трябва някой да ги подпомага,
Те с помощта на музикални звуци
Да се превърнат в песен се налага.

Политва тя в културното пространство
И гордата си слава възвестява
На местна почва, а дори и в странство,
Чрез смелостта на шумната поява.

Мисловността ѝ в този шум изчезва
Ведно със собствената си нелепост,
Но във замяня критиката трезва
Съзира в нея музикален епос.

Макар и куца влиза – леви, десни! –
Във сборник “Нови Стари Градски
Песни”

687.

Изпод пръстта, опрян на тежка сопа,
Със поглед ни следи Питекантропа,
Там гние той от милион години,
Но въпреки това сме му роднини.

За неговия малък гладък мозък
Светът е нявга бил красив и плосък –
Без ООН, без хора под пагони,
А в траен мир с природните закони.

И затова той с право ни се чуди,
А може би ни смята и за луди,
Че бързаме великите наследства
Да разрушим навеки с всички средства.

И бликват от местата на очите
На Праисторията ни сълзите.

688.

Как малко значи чуждият живот
За хората, начело на държавата!
Завихрили са кървав хоровод
И с чужда смърт те търсят път към славата.

Презират гордо чуждата печал
Заради клетвата пред идеалите -
Народът уж бил нявга тях избрал,
Но май че всъщност него са избрали те.

Най-странно е, че в този мрачен фарс,
По силата на зла халюцинация,
Те, верните следовници на Марс,
В чест на мира затриха цяла нация.

И няма как да им осъдим целите,
Защото знаят да мълчат умрелите.

689.

Къде си ти, Априлско поколение,
Със своите награди и медали,
С червените партийни поръчения,
Със поетичните си рецитали?

Гръбнакът ти бе ярко политически
И беззаветна вярността партийна,
Но хвърли партбилета си панически
При първи страх във ямата помийна.

Така постъпват милите писатели,
Щом съвестта им трябва да се брани,
Превръщат се във ветропоказатели,
За да запазят своето имане.

Участието в явната измама
Те скромно казват, че е лична драма.

690.

Човекът е убит. Вината? – Ничия,
Защото във света ни обновен
Убийството чрез пълно безразличие
Не се помества в никой правен член.

С молитви се старае Проповедника
Убийците пред Бог да защити,
Чрез тях да вложи топлина във ледника
И безразличието да прости.

Човекът бе разчитал на спасение,
Повярвал бе във идеала скъп
На новото почтено поколение,
Но то безстрастно му обърна гръб.

А след смъртта му, като изкупление,
Му подари безплатно погребение.

691.

Кой ще опише ада на жените,
Продавани във странство и в страната?
От мъка са им изтъкани дните,
При все че ги сравняваме с цветята.

Откърмят те страдание без мяра
И красота без край и без начало...
Била тя дивно млада или стара,
Жената храни болка в своето тяло.

Навсякъде тя болката си носи
Възвишена, измамна, непреходна,
Ведно с неразрешимите въпроси
От кал ли е, или богоподобна.

Непоправимо силен ѝ е нравът.
И не обича да я съжаляват.

692.

В България – родината на розите,
Готова към Европа да се втурне,
Нараства броят на културолозите,
Но намаляват людете културни.

Глаголят ни културо-говорители
За нова “иНдентичност” и “аспекти”
И ние, благоверните им зрители,
Сме пленници на техните проекти.

А под червената мъгла на догмите
Настъпват призраците на терора,
Заели се със чест да подпомогнат те
Чрез своята магия всички хора

И водени от помисли велики
Да ни превърнат в извор на антики.

693.

Наричаме ли щастието “чудно”
И “чудна радост” радостта голяма?
Да отговорим никак не е трудно.
Нещаствие обаче чудно няма.

Нещастието е естествен модул,
Чрез който Бог навред ни направлява,
Човекът – честен, злобен, или подъл,
Със него ляга и със него става.

Напразно се стреми да се отърси
От кобния си знак неизтриваем,
А Сатаната му шепти “Добър си!”

Като му дава нисколихвен заем
И му предлага абонат да стане
На клуба му. Там входът е с покани.

694.

Нараства непристъпността на касите,
Но обирите все пак не престават,
От черквите крадат иконостасите
И крепне на бандитите съставът.

Оплакват се на своя Бог монасите,
Към него горестни молби отправят,
Да хвърли поглед върху сиромосите,
Та те от бедността да се избавят.

Но Бог прощава само на бандитите,
Невинните от Бог не се нуждаят,
А храмовете се строят от ситите,

Със щедростта на техните дарения,
Подслон за да им обещае Раят
Със най-възвишено благоволение.

695.

Убиецът на само неколцина
Престъпник е във своята родина,
Убие ли обаче милиони,
Той вече кандидат-Наполеон е.

Гадатели му подвизи вещаят,
Ваятели му паметници ваят,
На него гари и села наричат,
А първолаци името му сричат.

Къде ли не и как ли не е тачен
Нагонът му към смърт, зловещ и мрачен,
Обсебил неговите дни и нощи,
И той зове безумно: Още! Още!

Пред него се прекланят всички хора,
А дребните убийци – във затвора!

696.

“...В главата е неговата Ахилесова пета...”

(Из периодичния печат)

Ахил е бил надминат от петата си
Във надпреварата за светска слава,
Отдавна тя със медицински статус е,
Незаменим научен термин става.

Засяда здраво и в литературата,
Там гдето нявга Омир бе я вписал,
В адвокатурата, в прокуратурата,
Веднъж във пряк, друг път в преносен смисъл.

Придвижва се навсякъде по тялото,
Според изискването на сюжета -
Отделно или като част от цялото
С просвета, чрез цитати възприета.

И стигаме до фразата крилата:
“Петата Ахилесова – в главата”!

697.

Превръща ли се в звяр Човека
Или е по начало звяр?
Дори и преди двеста века
Въпросът бил е вече стар.

Между Добро и Зло се мята
С надеждата да го решат,
Но никой още на Земята
Към отговор не сочи път.

Човек създал е Бог и Дявол
Сам себе си да разбере
И неведнъж е заявявал,
Че истината ще прозре.

Но тя, доколкото я има,
Е все така неуловима.

698.

Свърхпроизводството на новини
Прекърши устрема на паметта ни,
Превърна истините ни в забрани,
На чужди истини ни подчини.

Заробени от чужда свобода,
Повярвахме, че тя ще стане своя,
Задави ни на думите пороя
И разумът ни чезне без следа.

На страстите неверният компас
Безмилостно насам-натам ни води,
Докато схванат бедните народи,
Че волята се крие въвн от нас.

На медиите фината настройка
Е, вместо с меч, да действа със упойка.

699.

Вождът ни е всепризнат негодник,
Тъй като на Дявола е сродник,
Бедствия той причини безчет,
Но навред е с почести приет.

Вестникар го всекидневно хвали,
Президентът връчва му медали,
Кланяг му се, като че е бог
С ореол от златен банков влог.

Себе си във всички други вижда,
Затова и всички ненавижда,
Всеки брат приема като враг,
Пръв готов е да му тури крак.

Сам на самотата си обречен,
Си втълпява, че ще бъде вечен.